

HET VOORHANGSEL SCHEURDE IN TWEEËN

Door Ds. E.H. Carswell

"Jezus riep wederom met luider stem en gaf de geest. En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën" (Mattheus 27:50,51).

De vreugde van Pasen is de vreugde over de Heer die herrezen is. Hij overwon de dood en de hel en stond op om de vrouwen te begroeten die naar het graf kwamen, en later de discipelen. Waarom zijn vandaag Zijn leven en Zijn opstanding zo belangrijk voor ons?

Het doel van het leven van Jezus op aarde staat centraal in de leer van de Nieuwe Kerk. Zijn onzichtbare veldslagen tegen de macht van het kwaad, en Zijn arbeid om Zijn natuurlijk leven te verenigen met de oneindige en onzichtbare God, begonnen in zeer vroege jeugd en duurden voort tot Zijn laatste verzoeking aan het kruis (Zie HV 2776:2, AV 220:5). Jezus zei, "Het is volbracht"; en Hij boog het hoofd en gaf de geest" (Joh. 19:30). Aan het eind van deze laatste verzoeking scheurde het voorhangsel van de tempel in tweeën, en onthulde zo het meest innerlijke en Heilige Altaar. Het gelijktijdig plaatsvinden hiervan, met het eind van de laatste verzoeking van de Heer, vertegenwoordigt de uitwerking van Zijn levenswerk.

Het voorhangsel van de tempel in Jeruzalem dat in tweeën scheurde had dezelfde functie als het binnenste voorhangsel in de tabernakel. In de tabernakel waren drie doorgangen met gordijnen, waarvan elke, in volgorde, toegang gaf tot een meer innerlijke, heiliger deel van de tabernakel. Het buitenste diende als ingang tot de binnenplaats van de tabernakel. Het tweede gordijn was de ingang tot het binnenste van de tabernakel zelf en gaf toegang tot het Heilige. Het binnenste gordijn was in de tabernakel zelf en scheidde het Heilige van het Heilige der Heilige. Dit binnenste gordijn verborg het meest heilige voorwerp in de tabernakel, namelijk de gouden ark die de Tien Geboden bevatte.

Het Heilige der Heilige was zo heilig dat, behalve onder uitzonderlijke omstandigheden, het slechts op één dag in het jaar betreden mocht worden, en dan alleen door de hogepriester na uitvoerige voorbereidingen van reiniging's rituelen (zie Lev. 16). De enkele dag waarop de priester dit binnenste altaar binnen ging was op de Verzoendag. Het gedetailleerde ritueel wat op die dag werd uitgevoerd vertegenwoordigde een verzoening van alle zonden van het volk Israël. Naast het binnengaan van de hogepriester in het Heilige der Heilige, was bovendien één van de uitzonderlijke punten van dit ritueel het kiezen van een bok, die dienst zou doen als zondebok van het jaar. De zonden van de Israëlieten werden symbolisch naar die bok overgeheveld en deze werd dan in de wildernis los gelaten om zodoende de zonden bij de mensen weg te nemen.

Het ritueel van verzoening vertegenwoordigde zowel het proces van de verheerlijking van de Heer evenals de verlossing van de mensheid (zie HV 9670:5,6; 9506). Het vertegenwoordigt het werk van de Heer, wat bestaat uit het verwijderen van zondige liefdes bij iemand die zijn eigen werk van berouw heeft gedaan. Het ritueel zelf nam bij de Israëlieten geen enkele zonde weg. Het was een aspect van erediens, hetgeen een idee uitbeeldde wat door een eerdere en wijzere kerk duidelijk begrepen was geweest. In de zuiverheid van die eerdere kerk, de Oude Kerk, waren alle rituelen uiterlijke vormen die expressie gaven aan de harten en ideeën van de mensen. De mensen van de Oude Kerk zouden, in het geval van het ritueel van verzoening,

hebben deelgenomen met een oprecht gevoel van berouw en met een verlangen dat de Heer de invloed van zondige liefdes zou verwijderen uit hun gedachten en handelingen. Geleidelijk is deze manier van begrijpen verloren gegaan en kregen de meer wereldlijke en egoïstische interesses in het leven van de mensen de overhand.

Door de Goddelijke Voorzienigheid bleven deze rituelen uitgevoerd worden door mensen die niet wisten wat hun handelingen eigenlijk moesten betekenen. De kerk van de Heer bij de vroege Israëlieten was geen echte kerk, geleid door wijsheid en liefde; maar vertegenwoordigde echter alleen maar, of had rituelen die leken op die van een echte kerk. Het innerlijke of geestelijke leven van liefde tot de Heer en liefde tot de naaste kon bij hen niet bestaan. In alles van hun erediensdienst moesten deze interne dingen opgesloten of versluierd zijn om de verschrikkelijke verdoemenis te vermijden die over hen zou komen die deze dingen wist en ze expres zou verdraaien. De mensen van die kerk zagen de Heer en Goddelijke waarheid niet duidelijk. Zowel de ware eigenschappen van de Heer als de werkelijke betekenis van Zijn woorden waren voor hen in duisternis gehuld. Deze duisternis behoorde door de Komst van de Heer verdreven te worden. In die tijd moest er een eind komen aan de godsdienstige rituelen die zonder echte liefde en begrip waren.

Het op orde brengen van de geestelijke wereld door de verheerlijking van de Heer, maakte een nieuwe openbaring van waarheid aan de mensen mogelijk. Het gordijn dat de oprechte kwaliteiten van de ware kerk verborgen had gehouden werd door deze openbaring in tweeën gescheurd. De wetten en rituelen die vanaf de Oude Kerk waren doorgegeven, werden onthuld om de Liefde en Wijsheid van de Heer, die verborgen waren geweest, te tonen. Opnieuw kon een kerk gevestigd worden die liefde en naastenliefde hadden als innerlijk leven, binnenin de uiterlijke godsdienstige handelingen en het dagelijks gedrag. De openbaring van deze kwaliteiten van een ware kerk werd volbracht door de Verheerlijking van de Heer. We zouden ons kunnen afvragen waarom deze openbaring niet door een profeet of zo iemand als Mozes gedaan had kunnen worden. Meer geschreven openbaring op zich, zou voor de mensheid net zo nutteloos zijn geweest als een pamflet met instructies voor iemand in een donkere kamer. Om voor iedereen afzonderlijk waarheid te kunnen zien was een innerlijk licht nodig.

Het gordijn dat de waarheid voor menselijk begrip verborgen had gehouden werd in tweeën gescheurd doormiddel van de gevechten van de Heer met de hel en het op orde brengen van de hemel. Opnieuw kon licht vanuit de Heer weer op de mensen van Zijn kerk schijnen. Een beeld van deze nieuwe aanwezigheid van de Heer werd vertegenwoordigd door het in tweeën scheuren van het voorhangsel van het Heilige der Heilige aan het eind van de laatste verzoeking van de Heer aan het kruis (zie HV 4772).

Er bestaat een tweede betekenis voor dit wonderbaarlijk gebeuren dat samenging met het beëindigen van het werk van de Heer. Deze tweede betekenis laat zien waarom het nodig was dat het menselijke van de Heer werd verheerlijkt, of met andere woorden, het volledig verenigde met de oneindige God. Er wordt ons in het begin van het Evangelie van Johannes gezegd dat "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God...Het waarachtige licht, dat ieder mens verlicht, was komende in de wereld" (Joh.1:1,9). "Het Woord" betekent hier de Goddelijke waarheid (HV4687:3). De Goddelijke waarheid die door de hemel naar beneden vloeide was het licht dat sedert de tijd van de Oudste Kerk aan alle mensen verheldering had gegeven. Voor de komst van de Heer op aarde, vloeide geestelijk licht en leven vanaf Jehova naar mensen en geesten via de engelen van de hoogste hemel (zie HV 6371:2). Maar in de tijd vlak voor de komst, kon dit licht en leven de mensheid niet langer beïnvloeden omdat men zich zover van de liefde voor het goede en een

kennis van het ware had afgekeerd. De mensen op aarde hadden zich, door een opeenhoping van slechte neigingen, van licht verwijderd en zich in duisternis geworpen (zie HV 3195).

Het binnen vloeien van Goddelijk licht en leven via de hoogste, of hemelse engelen kon niet langer de mensen bereiken om hen geestelijke verlichting te geven en daarmee hun geestelijke vrijheid te bewaren. Het kon deze taak niet vervullen omdat het niet het zuivere licht en leven van de Heer was. Terwijl het door de hemel daalde werd het was door de onzuiverheden van de engelen besmet. In die zin waren de engelen de binnenste sluier van de tabernakel die de ark, of de Heer zelf, verborgen hielden (zie HV 2576:2). In deze ontaarde staat kon de mensheid geen geestelijk licht meer uit de hemel ontvangen of door middel daarvan naar een beeld van de Heer geleid worden (zie HV 2814; 1894; 400:14). Indien deze staat van geestelijke duisternis volledig was geworden, zouden alle mensen zijn omgekomen.

Om deze algehele vernietiging tegen te gaan bewerkstelligde de Heer Zijn komst in de vlees. In het Evangelie van Johannes staat, "Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond" (Joh. 1:14). De Heer werd op aarde geboren, nam van Maria een sterfelijke, menselijke vorm aan zoals ieder ander mens (zie HV 3061). Voor wat Zijn natuurlijke lichaam betreft was Jezus de zoon van Maria, maar Zijn ziel was de God Jehova. Terwijl het kindje Jezus groeide en ontwikkelde moest Hij de waarheden uit het Woord leren en op de zelfde manier als wij dat doen. Zodoende nam Hij de gezegden uit het Woord in zich op waarin de mensen op aarde geen Goddelijke waarheid meer zagen (zie HV 2813). De Heer liet Zich verzoeken ondergaan zodat Hij alles uit Zich kon verwijderen wat sterfelijk of slechts menselijk was totdat alleen nog wat Goddelijk was achterbleef (zie HV 2814, 2816). Door middel van aanhoudende verzoeken waarin Zijn gedachten en liefdes werden aangevallen door slechte geesten, en door aanhoudende overwinningen in deze gevechten deed de Heer twee dingen. Hij onderwierp de hel (zond hen terug naar hun juiste plaats en mate van invloed) en voorzag in een nieuwe orde voor de engelen in de hemel (zie AV 400:14). Door overwinning in verzoeking verhief de Heer zich boven beperkingen, de fout in ieder onjuist idee of onvolmaakte liefde te voorschijn halend terwijl Hij dit deed. Met iedere overwinning kwam Zijn Menselijke steeds dichterbij een volledige overeenstemming met het oneindig Goddelijke Zelf. Dit is wat met Verheerlijking bedoeld wordt.

Tijdens Zijn laatste verzoeking in Getsémané en aan het kruis volbracht de Heer het werk dat hij in zijn vroege jeugd was begonnen. Zijn Menselijke werd één met het Goddelijke Zelf door het verwijderen van de laatste beperkingen die Hij in de wereld op Zich genomen had (zie HV 2576:5). Het beëindigen van dit werk wordt ook uitgebeeld door het scheuren van het voorhangsel in de tempel. (zie HV 2576:5, 9670:4; AV 220:5, 400:14).

Het is volstrekt noodzakelijk voor het doel van de Verheerlijking van de Heer, of hemelvaart, tot het Goddelijk Goede, dat Hij tijdens die opvaart *geen tijdelijk* opengaan van het voorhangsel teweeg heeft gebracht. Het voorhangsel werd van boven tot onder in tweeën gescheurd. Door Zijn leven van verzoeking en overwinning opende de Heer de weg, via Zijn Goddelijke Mens, naar het Goddelijke Zelf. De Verheerlijking baande een weg zodat het licht van het Goddelijke Ware de mensheid kon bereiken, om zelfs hen die in diepe geestelijke duisternis verkeerden, geestelijke verlichting te geven (zie HV 3195). Het Goddelijke Ware van de Goddelijke Mens kan nu in de geest van iedereen binnen stromen die in het geloof van naastenliefde verkeert, en een geestelijk evenwicht tot stand brengen wat noodzakelijk is voor de zaligwording (zie HV 2776:3). Door het opnieuw vestigen van dit evenwicht verlost de Heer iedereen van onafwendbare verdoemenis. De Heer kan nu bij iedereen aanwezig zijn en allen naar de hemel leiden, zelfs door middel van de natuurlijke dingen in hun geest. Door de Verheerlijking opende de Heer een weg voor het licht om naar alle mensen te stromen op een

manier die voor die tijd onmogelijk was. De sluier die het licht van het Goddelijke Ware voor de mensen verborgen had gehouden was in tweeën gescheurd.

Er is een tweede reden om nadruk te leggen op het blijvende gevolg van het werk van de Heer wat met het scheuren van het binnenste voorhangsel wordt uitgebeeld. De Heer kwam op aarde en nam het menselijke aan, niet alleen om de mensheid te redden maar ook om Zichzelf zichtbaar te maken (zie WCG 786). De Heer verdween niet voor altijd uit het menselijk oog toen Hij de laatst overgebleven, van Maria geërfde, sporen had verwijderd. Hij verenigde niet Zijn Mens met de Goddelijkheid Zelf om weer even ver van ons af te zijn als Hij dat voor deze eenwording was. Op paasochtend was het graf inderdaad leeg. Alles wat van Maria ontvangen was, was weggenomen (zie HV 2288). We moeten ons niet richten tot het stoffelijke lichaam dat aan het kruis stierf (zie H 32:8). Dat was de Heer Zelf niet. De vrouwen die vroeg op paasochtend naar het graf kwamen werd gezegd, "Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt" (Lucas 24:5,6) De Heer was opgestaan. Hij was één geworden met het oneindig Goddelijke Goede (zie HV 9199). Maar de sluier die het ware karakter van de Heer voor de mensen verborgen had gehouden was met Zijn opstanding in tweeën gescheurd. Zelfs na Zijn laatste overwinning op de verzoeking kon de Heer aan mensen in menselijke gedaante verschijnen als de zichtbare Heer. Terwijl het waar is dat we niet de oneindige God zelf kunnen zien, behoren we een zichtbare God te aanbidden waarin het Goddelijk Goede Zelf is, als een ziel in een lichaam (zie WCG 787). God is nu zichtbaar voor hen die Hem in Zijn Woord zoeken en leven naar wat zij leren. Met het beëindigen van het werk van de Heer op deze aarde, werd het voorhangsel van de tempel van boven naar beneden gescheurd, en toonde het binnenste altaar.

Er zijn vele dingen over het werk van de Heer en Zijn leven in deze wereld die moeilijk zijn voor ons begripsvermogen, of dit geheel te boven gaan. We hoeven ons niet al te ongerust te maken over het niet helemaal begrijpen van sommige bijzonderheden hiervan. De algemeenheden zijn echter binnen het bereik van iedereen. De Heer vanuit de eeuwigheid, dit is Jehova, kwam op aarde om de hel te onderwerpen en Zijn Menselijkheid te verheerlijken; en zonder dit had niemand gered kunnen worden. Het werk dat onze redding tot gevolg had vond plaats gedurende het gehele leven van Jezus. Het lijden aan het kruis was slechts de laatste verzoeking in een reeks die van Zijn vroege jeugd af was begonnen. Toen Jezus in deze laatste verzoeking zegevierde was Zijn werk volbracht. Jezus overwon en rees uit het graf als onze Redder en Verlosser, de Heer, de enige God van hemel en aarde. Hij is nu zichtbaar voor iedereen die Hem zoekt. Het voorhangsel van de tempel is in tweeën gescheurd. Zijn licht kan naar buiten stralen en wij kunnen naar binnen kijken om onze Heer en God te aanschouwen.

AMEN.

Lezingen:

Lev. 16:3-10, 20-22,

Matth, 28:1-10,

WCG 787